

*To
Beverley*

MILENCI A DÁMY

To Beverley

MILENCI A DÁMY

2013

The Fortune Hunter copyright © 1991 by Jo Beverley
Deirdre and Don Juan copyright © 1993 by Jo Beverley
Translation © 2013 by Karolína Slámová
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího svolení majitele autorských práv.

Z anglického originálu *LOVERS AND LADIES*,
vydaného nakladatelstvím Signet Eclipse, New York 2008,
přeložila Karolína Slámová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Lea Petrovská
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Jiří Ryška
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2013

ISBN 978-80-7303-901-1

Milí čtenáři,

dostal se Vám do rukou soubor *Milenci a dámy*, který obsahuje dva mé romány z období regentství nazvané: *Honba za bohatstvím* a *Deirdra a Don Juan*.

Období anglického regentství (jedná se o časový úsek mezi léty 1811 a 1820, kdy princ z Walesu vládl jako regent místo svého otce, krále Jiřího Třetího, který byl stížen šílenstvím) jsem vždy měla ve velké oblibě a ráda do něj zasazuji děj svých knih. Tato krátká, avšak na události bohatá dějinná etapa se proslavila jako kulisa nádherných románů z pera Jane Austenové.

Architektonický styl období regentství se vyznačuje vysokými georgiánskými okny a prosluněnými interiéry zařízenými nábytkem Sheraton s jednoduchými liniemi a zdobením inspirovaným antikou. Všichni dobře znají empírový střih šatů s vysokým pasem a dokonalou eleganci pánských večerních obleků. Sídla bohatých aristokratů byla hojně navštěvována, jelikož se značně zlepšil stav veřejných komunikací, což velmi usnadnilo cestování. Ve městech se postupně zavádělo plynové osvětlení.

Období regentství však mělo i svou druhou, vášnivou a divokou stránku. To vidíme u sester Bennetových z románu Jane Austenové. Povahy dívek odrážejí rozličné aspekty doby, v níž žily: Jane Bennetová je střízlivá, dobře vychovaná mladá dáma, Elizabeth má nátu-ru vzpurné rebelky a Lydie bezuzdně propadá svým vášním.

Moje romány, jejichž děj se odehrává v této době, se nesou v tomtéž duchu. Některé jsou umírněné a zdrženlivé, v jiných se jejich hrdinové kurážně vzpírají osudu a v některých jdou bez ohledů za svými vášněmi. Ale všechno nakonec dobře dopadne, tak jako v případě dívek Bennetových.

Honba za bohatstvím a Deirdra a Don Juan patří mezi tradiční romance umírněného stylu.

V tomto typu romanci se příběh točí kolem společenských norem devatenáctého století. Vysoká aristokracie měla bezpochyby uvolněnější morálku než nižší venkovská šlechta, avšak i v nejvyšších kruzích platila určitá pravidla, a pokud je někdo porušil, musel se vyrovnávat s důsledky svého jednání, což by vydalo na spoustu zajímavých příběhů.

V *Honbě za bohatstvím a Deirdře a Donu Juanovi* se zabývám otázkou krásy, a to z různých úhlů pohledu. Výjimečně krásné hrdinky to v mých románech nikdy nemají snadné a myslím, že v životě je to stejné.

Amy de Lacyová z *Honby za bohatstvím* je úchvatná kráska a jen díky tomu jí připadne nevděčná úloha získat bohatého manžela a finančně tak zajistit ostatní sourozence. Dnes by se všichni snažili najít práci, ale tehdejší drobná šlechta měla značně omezené možnosti a bez peněz čelila pochmurným vyhlídkám. Nakonec se však pochopitelně ukáže, že krása zdaleka není všechno.

V *Deirdře a Donu Juanovi* je hrdinkou mladá žena, jíž se krásy nedostává. Nechtěla jsem však pojmout Deirdru jako ošklivé káčátko – fádní dívku, z níž se díky jisté proměně jako zázrakem stane neobyčejná žena. Jistě, její šaty jí na vizáži příliš nepřidají, ale až do konce zůstává sama sebou. Když si jí Everdon začne vážit, toužit po ní, a když se do ní zamiluje, bere ji takovou, jaká je, s jejím zevnějškem i osobností.

A když bojuje o to, aby ji získal, stejně jako Harry bojuje o Amy, bude muset projít rozhodující zkouškou lásky.

Dobrá kniha je učiněný poklad. Kéž je váš život plný takových klenotů.

Srdečně Jo Beverley

HONBA
ZA BOHATSTVÍM

1

VESTONCOURTU, sídle rodiny de Lacyových v Lincolnshiru, se v kuchyni sešla veselá společnost. Pro jednou plápolal v krbu hřejivý oheň, na stole vonělo pečené kuře a poslední zásoba brandy, schraňovaná pro léčebné účely, padla za oběť svátečnímu punči. U pečlivě vydrhnutého stolu seděli čtyři sourozenci de Lacyovi a připíjeli si se svou tetou na to, že jim nečekaně spadlo do klína docela slušné jmění. Všichni společně plánovali, jak peníze co nejlépe využít.

Na lavici u krbu se choulili dva staří sloužící – jediní, kteří zůstali ve Stonycourtu. Tiskli v rukou šálky s horkým punčem a nevraživě přihlíželi bujarému veselí.

„Koupíme koně!“ prohlásil sir Jaspis de Lacy, hlava rodiny, byť byl jejím nejmladším členem. „Nádherného plnokrevníka.“

„A necháme si ušít nové šaty,“ přidala se Hyacint, jeho dvojče, s blaženým úsměvem ve tváři. „Takové, jaké se právě nosí ve společnosti, ne jako ty, co si šijeme samy.“

Ve svých šestnácti letech si dvojčata ještě stále byla velmi podobná, protože Jaspis byl útlý chlapec a Hyacint nosila své hnědé kadeře ostráhané nakrátko, jak kázala nejnovější móda. Prohlášovala, že je to jediný módní výstřelek, který nic nestojí.

„A co sezóna v Londýně?“ nadhodila nejstarší sestra, Beryl. „Třeba bychom si mohli zatančit v Almacku?“ dodala zasněně.

Amy de Lacyová, prostřední sestra, se smutně pousmála. Beryl nepřestávala věřit na zázraky, ale nad jejími vysněnými představami se vždy vznášel otazník. Skutečnost byla taková, že se jí nikdy nesplnily. Ač to byla dívka milé povahy a vládla mnoha užitečnými dovednostmi, osud jí nenadělil mnoho tělesné krásy. Působila neohrabaně a její fádňí rysy se nedaly vylepšit žádným líčením či módním účesem.

Kdyby Beryl dostala odpovídající věno, měla by jako dcera sira Digbyho de Lacy ze Stonycourtu naději, že se vdá. Všechny podobné vyhlídky však vzaly za své před dvěma lety, když jejich otec zemřel a vyšlo najevo, že nadělal spoustu dluhů, takže nemohli žít na patřičné úrovni.

Amy nesla tu náhlou změnu životních podmínek dost těžce nejen kvůli sobě samé, ale především kvůli své starší sestře, která z celé duše toužila po manželství, dětech a vlastní domácnosti. Beryl měla srdce ze zlata, nekonečnou trpělivost a zastala mnoho domácích povinností. Byla by z ní výtečná matka a zasloužila by si laskavého muže s dostatkem prostředků k tomu, aby mohl uskutečňovat její přání.

„To je pravda,“ přisvědčila rozjařeně postarší dáma v modrém saténovém turbanu, usazená v čele stolu. „Přesně to bychom potřebovali, drahoušku. Užít si sezónu v Londýně. Jak skvělá představa, podívat se zase jednou do města, obzvlášť teď, když se všude oslavuje mír. Brzy ti najdeme ženicha, Beryl, a pak i pro Ametyst a Hyacint.“

Amy sebou bezděčně trhla. Všechny ostatní už přesvědčila, aby ji místo Ametyst oslovovali Amy, jen teta Lizzie si nedala říct. „Přece se nezpronevěřím své drahé nebožce sestře, která tvé jméno vybírala s takovou láskou,“ namítala pokaždé, když na to přišla řeč. Prostá změna jména tak vyzněla jako proradný přečin.

Georgiana de Lacyová si umínila, že všechny své děti pojmenuje podle drahokamů, proč by se tedy Amy nemohla jmenovat třeba Achát nebo Onyx? Nebo Sardonyx. Sardonyx de Lacyová by se jí líbilo o dost víc.

Ale mnohem raději by se jmenovala třeba Jane.

Také by uvítala, kdyby teta Lizzie nedávala před ostatními průchod své bujné fantazii a neživila v nich bláhové představy. Ale co jiného od ní může čekat? Zdělila ty sklony po obou svých rodičích.

Koneckonců, Amyini prarodiče z matčiny strany, kteří provozovali prosperující obchod s vínem, pojmenovali své dcery Georgiana a Elizabeth, jak bylo zvykem ve vyšší společnosti, a zjevně doufali, že tím zvýší šance na společenský postup. Jistého úspěchu se jim přece jen dosáhnout podařilo. Lizzie se sice neprovdala, zato krásná Georgiana se stala chotí sira Digbyho de Lacy ze Stonycourtu.

Jaká škoda, pomyslela si Amy, že rodina Toombových přišla před časem na mizinu, když se snažila držet krok s vysokou životní úrovní jejich dcery. Byli natolik bláhoví, že se nechali oslnit jejím nově nabytým společenským postavením. Dobře situované příbuzenstvo by se teď sourozencům de Lacyovým ohromně hodilo.

Ani Amyin otec neměl příliš praktickou povahu. Byl to zapřísáhlý optimista a jeho krásná nevěsta mu natolik učarovala, že jí nedokázal vůbec nic odepřít. Stejný postoj pak zaujal i ke všem ratolestem, aniž by při tom bral v úvahu své finanční možnosti. Jaký vedli šťastný a vzrušující život, pomyslela si smutně Amy. Jejich krásný domov byl stále plný hostů a rozléhal se v něm radostný smích.

Kéž by se ty časy daly vrátit zpátky, povzdechla si v duchu.

„Vlastně o sezónu v Londýně až tolik nestojím,“ zvažněla Beryl. „Na to, abych dělala pukrlata, už jsem trochu stará...“

„Nesmysl, drahoušku,“ namítla Lizzie. „Co říkáš, Ametyst?“

Přesně tohle Amy nesnášela ze všeho nejvíc. Příčilo se jí, když se ocitla v situaci, kdy měla tetiny názory odkývat nebo je vyvrátit. Skutečnost je taková, že Beryl promeškala ten správný věk na vdávání a při svém nepřilíh přitažlivém zevnějšku může jen stěží očekávat, že najde v Londýně vhodného ženicha. Ale copak jí to Amy může jen tak bez obalu vmést do tváře? Koneckonců, Jaspisova výhra v loterii by na sezónu v Londýně pro ně všechny tak jako tak nestačila a Amy mu ještě pořád nemohla odpustit, že tak hloupě riskoval.

Všichni napjatě vyčkávali na její odpověď, a tak opatrně řekla: „Mám obavy, že stejně nemáme dost peněz. Výprava do Londýna by stála mnohem víc.“

Radostnou náladu u stolu rázem vystřídalo zklamání. Lizzie už se chystala něco namítnout, ale Hyacint, jíž přezdívali Jassy, ji předešla. „Ametyst de Lacyová,“ vybuchla – aby dala najevo svůj protest, záměrně užila sestřino plné jméno–, „jestli hodláš být takový morous, přísahám, že tě budu nadosmrti nenávidět!“

Amy omluvně protáhla obličej. „Je mi to líto, Jassy, ale musíme se chovat rozumně.“

„Proč?“ opáčil Jaspis. „Jen se podívej, kam to vede. Žijeme tady už dva roky jako... jako poustevníci a třeme bídu s nouzí. Nejezdíme na lov. Nechodíme na žádné slavnosti. Co vlastně máme ze života? A tak by to šlo pořád dokola, kdybych nepodnikl něco nerozumného!“

„To je výborné,“ odsekla Amy. „A co hodláš podnikat dál? Utratit celou svoji výhru za další lístky do loterie? A co třeba vsadit si na dostizích?“

Jaspis zrudl. „Štěstěna mi je, jak se zdá, příznivě nakloněna.“ Když Hyacint zklamaně zaúpěla, rychle dodal: „Ale nic takového není potřeba. Máme přece *pět tisíc liber!*“

Dívka zajásala a znovu pozvedla číši k připitku.

„Jaspisi,“ vložila se Amy jemně, ale pevně, „podle toho, co říkají tví učitelé, si vedeš výtečně v matematice. Kolik plnokrevníků si budeš moci pořídit za výnos z těch peněz? A kolik hezkého oblečení? Kolik sezón v Londýně se z něj zaplatí? A je potřeba myslet na splátky dluhů, které vážnou na Stonycourtu.“

„K čertu se Stonycourtem.“

„Jaspisi!“ vydechla teta Lizzie.

„Tak jsem to nemyslel,“ zamumlal. „Ale za ty peníze si toho můžeme koupit opravdu hodně, Amy.“

„Pokud si je ponecháš jako kapitál, pak ne. Budeš rád, když ti vynesou tři sta liber ročně. Za to se dá jistě něco málo pořídit, ale aspoň část peněz bys měl využít k umoření dluhů.“ Amy zauvažovala, jak vyložit záležitost z poněkud příjemnějšího úhlu pohledu. „Pokud bys ovšem k tomu účelu použil celou částku, o to rychleji

bude vše splaceno. Výnosy z nájmu ti pak zůstanou a my se zase budeme moci pomalu vrátit k normálnímu životu.“

„Pomalu!“ vybuchla Hyacint. „Pomalu. Tohle říkáš pořád. A co chudák Beryl? Je jí třiadvacet! Nemůže přece na nic čekat.“

Beryl se smutně pousmála. „Kvůli mně se netrap, Jassy. Dobře vím, že bez věna si mě nikdo nevezme a tyhle peníze by na věno nestačily. Amy má pravdu,“ dodala s povzdechem. „Nejspíš z nás všech budou staré panny.“

Hyacint ohromeně vytřeštila oči. Zjevně ji nikdy nenapadlo, že by finanční tíseň rodiny neblaze ovlivnila i její vlastní budoucnost. „Z Amy určitě ne,“ sykla zlobně. „Tě stačí, aby se postavila někam na nároží, a muži jí budou padat k nohám!“

Jen co ta slova vyřkla, zděšeně si zakryla ústa dlaní. Pak pláčtivě zavzlykala, rychle vstala od stolu a vyběhla z kuchyně. Jaspis se vyčítavě zamračil na Amy, vyskočil a spěchal za sestrou. Lizzie zavrtěla hlavou a následovala ho.

Beryl Amy konejšivě stiskla ruku. „Jassy to tak nemyslela.“

„Ale ano, myslela,“ odtušila Amy. „A má pravdu. Raději bych byla ošklivá jak noc.“

Amy totiž ke své smůle – tak to alespoň viděla ona sama – dostala do vínku výjimečnou krásu. Měla zářivě světlé vlasy, které její nápadníci s oblibou přirovnávali k ryzímu zlatu, souměrnou tvář a smyslně tvarovaná ústa, která vypadala, jako by se stále usmívala. Světlé záblesky ve velkých tmavomodrých očích dodávaly jejímu pohledu zvláštní jiskru. Přestože trávila mnoho času venku, měla jemnou, bezchybnou pleť.

Amyina půvabně zaoblená postava byla obzvlášť vlnadná v horních partiích, což dívka nesla se značnou nelibostí.

Krásu jí vždycky byla spíš na obtíž, protože měla pocit, že se lidé kolem ní chovají hloupě – muži na ni vrhali chtivé pohledy a ženy se tvářily kysele. Avšak teprve poté, co její rodina upadla do chudoby, si Amy plně uvědomila, nakolik je zvýhodněná vůči svým sestrám. Kdyby se chtěla provdat, nebyl by pro ni – na rozdíl od Beryl – problém najít manžela. Jassy byla sice o poznání pohlednější než nejstarší sestra, ale i ona by bez věna mohla zůstat na ocet.

A tak se Amy během posledních dvou let všemožně snažila svou krásu skrývat. Vždycky si potrpěla spíše na jednodušší šaty a po otcově smrti z nich odpárala všechny ozdoby. V době, kdy drželi smutek, měla vhodnou záminku k tomu, aby své světlé róby přebarvila na černo. Pro zbývající část šatníku, která tuhle radikální změnu přečkala, později zvolila hnědou barvu s vysvětlením, že je to tak praktičtější pro práci v domácnosti.

„Já to nechápu, Amy,“ namítala Beryl. „Proč by měly být hnědé šaty praktičtější než růžové? Ledaže na nich není vidět, jestli jsou špinavé nebo ne.“

Na to jí Amy nedokázala nijak uspokojivě odpovědět.

A pod záminkou, že teď musejí zastat práci, kterou dříve obstarávalo tucet sloužících, nosila vlasy pevně svázané do drdolu a zakryté čepcem. Proti tomu nevymyslela Beryl žádnou logickou námitku, jen jednoduše poznamenala, že jí to vůbec nesluší.

Amy doufala, že je to pravda, ale jak se zdálo, šaty ani čepce její obdivovatele vůbec neodradily. Ona přitom o žádné nápadníky nestála, protože nesnesla pomýšlení, že by se měla vdát, zatímco z jejích sester budou staré panny.

V zoufalství si zkrátila vlasy stejně jako Hyacint, ale výsledek byl přesně opačný, než zamýšlela. Zlaté kadeře, které se jí vlnily kolem hlavy, její tváři dodaly na půvabu a vytvářely dojem andělské nevinnosti.

„Kdybys byla ošklivá jak noc,“ usmála se škádlivě Beryl, „měli bychom to všichni ještě těžší. Aspoň je na tebe příjemný pohled.“

Berylina upřímnost Amy dojala. Sestra vůči ní nepocitovala ani špetku závisti. „Ale možná jsem opravdu moc velký škarohlíd,“ povzdechla si Amy. „Ty peníze přišly nečekaně, tak by možná nezaškodilo dopřát si trochu přepychu.“

„Ale ničemu by to nepomohlo,“ odtušila Beryl. „S jídlem roste chuť. Máš pravdu, je lepší se pár let uskrovnit a zachránit tak Stonycourt.“ Její tón však nezněl zrovna přesvědčivě.

„Jsi nejstarší,“ připomněla Amy. „Jestli máš pocit, že bychom se měli zařídit jinak, jen se nerozpakuj o tom mluvit, prosím.“

„Ach ne,“ prohlásila Beryl pevně. „Nic takového si nemyslím. Kdyby to záleželo na mně, nejspíš bych dál vedla stejný život, jaký

vedl papá, pokud by nám ovšem ještě někdo nějaké peníze vůbec půjčil. Nedělá mi problémy vyjít i s málem, ale nedokážu plánovat jako ty. Všechny ty výpočty, jak dlouho to ještě potrvá... Měla bych z toho špatné spaní.“ Rozpačitě přejela nehtem po rýze ve stole. „Za kolik let se nám podaří splatit všechny dluhy, Amy?“

Amy se většinou snažila ušetřit ostatní členy rodiny hovoru na takové téma, ale teď jí nezbylo než dát sestře na její otázku přímou odpověď. „Pokud se patřičně uskrovníme, bude to trvat čtyři roky,“ řekla. „Pokud neklesnou nájem a nepotká nás pohroma v podobě díry ve střeše...“ Už chtěla začít vyjmenovávat, jaké další nečekané výdaje by mohly udělat pořádnou čáru přes rozpočet, ale včas se zarazila. „Za čtyři roky,“ dodala vesele, „bychom měli být téměř bez dluhů a Jaspisův příjem postačí k tomu, aby se ze Stonycourtu zase stal domov, jak se patří.“

„Jaspis bude zajištěný, ale co my?“ nadhodila Beryl.

Amy jako by rázem ztratila půdu pod nohama. Při všem tom pečlivém plánování se nikdy nedívala dál než ke svému vysněnému cíli – zachránit Stonycourt a vrátit vše do starých kolejí, aby byl život na rodinném sídle zase takový jako dříve, před tím, než se jim zhroutil svět. „Zůstaneme tady,“ řekla nejistě. „Možná se pro nás najde i nějaké skromné věno.“

V té době ale bude Beryl sedmadvacet. Amy si náhle uvědomila, že Hyacint má pravdu. Beryl už nemůže dál čekat. „Možná se přece jen zbytečně moc uskrovnujeme,“ zaváhala. „Stojí za zvážení, zda neprodáme nějakou půdu, aby bylo na věno pro nás tři. Strýc Clarence by s tím souhlasil. Říkal to.“

Strýc Clarence byl jejich poručníkem. Žil ovšem v Cumberlandu a o jejich záležitosti se příliš nezajímal.

„Ne, to ne,“ prohlásila pevně Beryl. „Shodli jsme se přece na tom, že kdybychom začali prodávat pozemky, byl by to začátek konce. Čtyři roky zase není až tak dlouhá doba.“ Povzdechla si. „Jen škoda, že nemáme žádný čaj.“ Přešla ke sporáku a vsypala do konvice trochu sušeného heřmánku.

Amy se sevřelo srdce lítostí. „Z těch pět tisíc si snad libru čaje dovolit můžeme, drahousku,“ řekla.

Beryl zavrtěla hlavou. „A šaty pro Jassy a koně pro Jaspise. Ne, nedělejme žádné ústupky.“

Do kuchyně se vrátila Hyacint společně s Jaspisem a Lizzií. „Ach, Amy, odpusť mi to,“ popotáhla. „Nechtěla jsem být tak jízlivá.“

Amy k ní přistoupila a objala ji. „To nic, miláčku. Ale jistě chápeš, že musíme být ještě nějakou dobu trpěliví, aby mohl být Stonycourt zase takový jako dřív, vid?“

Jaspis nasadil vzpurný výraz. „Nevím, proč by se něčí štěstí mělo obětovat kvůli domu.“

„Je to domov rodiny de Lacyových, Jaspisi. Nemůžeme dopustit, abychom o něj přišli.“

Beryl postavila na stůl konvici s heřmánkovým čajem. „Amy má pravdu. Ale myslím, že bychom už teď měli uvažovat, co bude, až se vše vrátí do normálních kolejí. Jaspis se dříve nebo později ožení a jeho manželka nebude stát o dům plný starých panen.“

Berylina ryze praktická poznámka Amy zarazila. Její důvěra ve vlastní prozíravost utrpěla citelnou ránu. Nejprve se domnívala, že poté, co se jim podaří splatit dluhy, budou všechny tři ještě schopné najít manžela. A pak si jednoduše začala namlouvat, že budou i nadále žít všichni šťastně ve Stonycourtu tak jako dřív.

„Ale já o manželství nestojím,“ prohlásil Jaspis.

Beryl se pousmála. „Musíš myslet na pokračování rodu, drahý.“ Chlapec zrudl. „To je pravda.“

Hyacint na bratra popuzeně pohlédla. „Ale *já* se chci vdát. Co s námi bude, když zůstaneme bez manžela? Nebudu se živit jako guvernanka nebo společnice. To rozhodně nebudu.“

Beryl jí nalila čaj. „Ty nemusíš mít obavy, Jassy. Všechno jistě nakonec dobře dopadne. Pokud si budeš muset najít nějaké zaměstnání, určitě si tě všimne některý ze synů v rodině, kde budeš pracovat, a dobře se vdáš.“

Amy zavřela oči. Taková možnost jistě připadala v úvahu, ale Beryl si ji malovala příliš na růžovo. Od té doby, co vyšla najevo jejich tíživá finanční situace, dostala Amy už několik nemravných návrhů.

„To by jistě bylo moc hezké,“ ozvala se pochybovačně teta Lizzie. Amy už si začínala myslet, že se pro jednou chystá popřít bláhovou

představu, ale teta pokračovala: „Souhlasím s Hyacint. Ale nač si hledat zaměstnání? Ta představa není vůbec lákavá a ani to není nutné. Tisíc liber pro každou z nás by postačilo k tomu, abychom žily někde v ústraní ve venkovské chalupě. A pokud bychom bydlely společně, vyšly bychom i s menším obnosem.“ Z lavice u krbu se ozvalo hlasité odkašlání.

Manželé Prettyovi sloužili ve Stonycourtu jako majordomus a hospodyně celých třicet let a v době, kdy domácnost postihly potíže, byli už příliš staří na to, aby si našli místo někde jinde. Když ostatní sloužící odešli, manželé zůstali v domě, aby vyčkali na výslužné, na něž měli dle svého mínění nárok.

A Amy jejich požadavek uznávala, přestože sir Digby na takovéto opatření nemyslel. Lizzie Toombsová na dvojici rozmrzle pohlédla a zdráhavě dodala: „A tisíc liber samozřejmě dostanou Prettyovi. Panství to snad unese, a pokud se Jaspis ožení s bohatou dědičkou, bude o nás všechny postaráno.“

„Ne, nebude!“ opáčila Hyacint. „Skončíme v chalupě jako staré panny!“ Rozhlédla se kolem a vyčkávala, kdo jí dá za pravdu. Když se nikdo neozýval, propukla v pláč a znovu vyběhla ze dveří.

„Co je to s ní?“ zeptal se nechápavě Jaspis. „Jestli se opravdu ožením s bohatou dědičkou, určitě se o Jassy postarám.“

„Ale to ještě nějaký čas potrvá, drahý,“ odušila Amy. „Než někoho takového najdeš, uběhne možná hezká řádka let.“

„Dobrá,“ opáčil. „Tak se dobře provdej ty. Se svým zjevem můžeš klidně pomýšlet i na vévodu.“

U stolu se rozhostilo ticho. „Ale ovšem,“ hlesla po chvíli teta Lizzie. „Jak výtečný nápad, Jaspisi. Použijeme ty peníze k tomu, abychom Ametyst vypravili do Londýna. Stane se jistě středem pozornosti, provdá se za vévodu a všichni budeme bohatí.“

Amy se zatajil dech. Nejspíš vypila moc punče, pomyslela si. „A co Beryl?“ namítl. Nic jiného ji v té chvíli nenapadlo. „Je nejstarší a měla by se provdat jako první.“

Beryl se zasmála. „Já rozhodně nemám šanci získat vévodu, drahoušku. A ani bych o něj nestála. Chtěla bych manžela, který vlastní malé panství a tráví co nejvíc času doma.“

Beryl se opět nechala unést svými bláhovými představami. Amy se rychle vzpamatovala. Ten návrh by jistě stál za úvahu. Konec konců, manželství je způsob, jak se dostat z chudoby, a ona by pro dobro rodiny podstoupila jakoukoli oběť.

„Nemůžeme ty peníze přece všechny utratit,“ řekla opatrně. „S trochou uvážlivosti by mělo stačit tisíc liber. Tak mě napadá,“ dodala zamyšleně, „že možná ani nebude potřeba jezdit do Londýna. Ještě přece neskončila lovecká sezóna a kousek odsud je honební revír. Jistě se sem sjelo dostatek zámožných gentlemanů. A jak řekla Jassy,“ podotkla suše, „stačí, aby mě jen zhlédli, a budou mi padat k nohám.“

„V Londýně si užijeme mnohem víc zábavy,“ namítla Beryl.

Amy neměla to srdce jí vysvětlit, že si nemohou dovolit odjet do města všichni. Berylina slova ji jen utvrdila v tom, aby vyzkoušela jiné možnosti. Představa, že by si měla užívat v Londýně, zatímco Beryl s Jassy strádají doma, se jí naprosto přičila.

„Pokud se takhle rozhodneme,“ prohlásila pevně, „musíme mít na paměti, že potřebuji najít velmi zámožného manžela, muže, který bude ochoten okamžitě splatit všechny dluhy, jež vážnou na panství, a poskytnout věno pro tebe a po Jassy. Nejspíš bych se měla poohlédnout po někom starším. Mohl by to být třeba i bohatý měšťan.“

„Cože!“ zvolala teta Lizzie. „Snad by ses neprovdala pod svoji úroveň? Pamatuj, jak si tvá matka zakládala na tom, že si společensky polepšila.“

„Teď se pro nás mnohé změnilo, teto,“ připomněla Amy.

„Ale pořád jsi Amy de Lacyová ze Stonycourtu.“

Dívka pokrčila rameny. „Doufejme, že mi to přidá na ceně při hledání vhodného ženicha.“

„Jenže žena, která se provdá za gentlemana, získá na základě sňatku stejné postavení jako její muž,“ podotkla pochybovačně Beryl. „Ale když se urozená dáma provdá za bohatého měšťana, stane se z ní obyčejná měšťanka. To by se ti jistě přičilo, drahá Amy. Měla by sis vzít vévodu.“

Amy zavrtěla hlavou. „Pokud dostanu od nějakého vévody nabídku k sňatku,“ ujistila sestru, „určitě ho jen tak neodmítnu. Ale

musíme uvažovat prakticky. Jde především o to, abych našla muže, který má peníze a velkorysou povahu k tomu.“

Usmála se a pozvedla šálek. „Na úspěšný lov!“

Během následujících dnů zaujala Amy v rodině roli generála.

Pověřila tetu Lizzii, aby napsala svým londýnským známým a taktně se poptala na bohaté obchodníky, kteří by měli zájem přiznat se mezi šlechtu. Jak ovšem naznačila Beryl, o takový svazek nebyl většinou až takový zájem jako o sňatek bohatých měšťanských dědiček s urozeným mužem. Plynuly z něj však jisté výhody v podobě užitečných kontaktů a dalo se předpokládat, že děti, jež vzejdou z případného manželství, se budou moci snadněji dostat mezi společenskou smetánku.

Jaspis odjel do školy v Uppinghamu a tam se vyptával, zda se v okolních vesnicích během lovecké sezóny nebytoval někdo, kdo by přicházel v úvahu jako Amyin potenciální nápadník. Mnoho času již nezbývalo, protože byl duben a období honů pomalu končilo. Dalo se čekat, že všichni zámožní gentlemani již brzy zamíří do Londýna.

Amy se sestrami dávaly bedlivě pozor na to, co se povídá mezi lidmi, ale k jejich zklamání se v posledních dnech všichni zajímali jen o to, že se Napoleon Bonaparte vzdal vlády. Ta úžasná novina by je jinak ohromně těšila, ale teď Amy litovala, že se sled událostí, který vyvolal takový rozruch, alespoň trochu nepozdržel.

Duben se chýlil ke konci a záležitost s Amyiným sňatkem se nikam neposunula. Zprávy z Londýna, které dostala teta Lizzie, obsahovaly spoustu podrobností ohledně chystaných oslav vítězství nad Francouzi, ale nenašla se v nich žádná jména bohatých starých mládenců.

Jaspis psal, že v okolí se ještě stále zdržuje dost náruživých lovců, ale ti svobodní jsou ještě mladíci, sice urození, ale ne dost bohatí na to, aby posloužili jejich záměru.

Beryl a Jassy stále znovu a znovu společně probíraly, zda by nemohl připadat v úvahu někdo z místních.

„A co pan Bunting v Nether Hendonu?“ nadhodila Beryl jednou večer, když seděli za stolem u dušeného skopového. „Je to docela švihák a řekla bych, že má i příjemnou povahu.“

Amy se přinutila k úsměvu. „Ale bude mít s bídou tak pět tisíc ročně, Beryl.“

„To je přece slušný příjem.“

„Ale nestačí k tomu, aby mi pan Bunting posloužil ke splacení dluhů, které vážnou na Stonycourtu,“ namítla bez obalu Amy.

Beryl na ni ohromeně pohlédla. Teta Lizzie se zamračila. „Nepřipadá ti ta poznámka trochu nevkusná, Amy?“

Amy si podepřela hlavu dlaní a snažila se ovládnout své roztrpčení. Po chvíli vzhledla. „Omlouvám se. Trochu jsem to přehnala. Ale jaký by mělo smysl, kdybych se provdala za muže, který zajistí pohodlný život jen pro mě samotnou? Copak bych se mohla dívat na to, jak moje rodina strádá? Raději se tedy soustředíme na náš cíl, ano?“

Pretty si na opačné straně stolu významně odkašlal.

„Co máš na srdci, Pretty?“ vyzvala ho Amy.

„Jestli dovolíte, slečno Ametyst, věděl bych o jednom velice zámožném muži, který bydlí nedaleko.“

„Kdo je to?“

„Jistý gentleman jménem Staverley před časem koupil Grangeské opatství v Horním Kennetu. U Džbánů se povídalo, že se vrátil z Karibiku, kde přišel k velkému jmění, a prý nemá žádnou ženu ani děti.“

„Je mladý?“ zeptala se vzrušeně Jassy.

„A hezký?“ dodala Beryl.

„A opravdu je tak bohatý?“ chtěla vědět Amy.

„Šejdíř může být každý,“ odtušil Pretty, „ale tenhle na něho nevypadá. Nechal si přivést krásný nábytek a žije prý ve velkém přepychu. Najal si hodně sloužících... a,“ dodal s úšklebkem, který odhalil jeho zažloutlé zuby, „za všechno platí hotově.“

„To ještě nemusí nic znamenat, Pretty,“ opáčila Amy stroze. „My teď taky za všechno platíme hotovými penězi. Na dluh by nám nikdo nic nedal. Jak bych se s tím mužem mohla setkat?“

„Ametyst!“ zvolala teta Lizzie. „Nebud' tak zbrklá. Musíme se na něho nejdříve důkladně poptat.“

Amy už chtěla něco namítnout, ale pak se zarazila. Bylo jí jasné, že má-li se k něčemu dopracovat, bude lépe, když z toho svoji

rodinu raději vynechá. Prettyovi jsou jí zjevně ochotni pomoci, byť čistě proto, že mají na srdci svůj vlastní zájem. Tím lépe, pomyslela si Amy. Vlastní zájem je ta nejlepší motivace.